

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta v právní věci žalobce: **M. K.**, bytem S. 732/62, P. 8, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. září 2015, č. j. OD 883/16-2/67.1/16260/Li KULK 72510/2016

t a k t o :

- I. Žaloba se **z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění :

I. Předmět řízení

Žalovaný shora označeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Turnov ze dne 27. 7. 2016, č. j. OD/16/23818/AZD, kterým

source not found.

uznal žalobce vinným ze spáchání správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen také „zákon o silničním provozu“), a uložil mu pokutu ve výši 1.500,- Kč.

Tohoto správního deliktu se měl žalobce dopustit tím, že porušil ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, neboť jako provozovatel motorového vozidla registrační značky ... dne 14. 1. 2016 v 20:43 hodin nezajistil, aby při užití jím provozovaného vozidla, na pozemní komunikaci I/10 v obci Malá Skála v úseku 50°38'33,4272"N, 15°11'36,3420"E - 50°38'14,7752"N, 15°11'21,1007"E GPS, směr Turnov, byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Na podkladě záznamu z automatizovaného silničního rychloměru používaného bez obsluhy bylo zjištěno, že řidič předmětného vozidla jel ve výše popsané době a místě rychlostí 63 km/h po odečtení tolerance měřicího zařízení 3 km/h. Svým jednáním tak porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a naplnil tak skutkovou podstatu § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 tohoto zákona.

II. Obsah žaloby

Žalobce shrnul žalobní námitky do pěti bodů. V prvním z nich namítal, že provedení správního řízení nebyly naplněny předpoklady, když správní orgán podle něho neučinil všechny potřebné a nezbytné kroky k navázání kontaktu s řidičem předmětného vozidla. V opačném případě pak mohl vést přestupkové řízení právě s ním. Namítal, že správní orgán prováděl nadbytečná šetření, namísto toho, aby se obrátil přímo na žalobce či jeho zmocněnce, kteří kontakt s panem D. P., O. 41, P. 7, mohli zprostředkovat, nebo mu přímo písemnosti od správního orgánu osobně doručit. Navíc, pokud správnímu orgánu bylo z úřední činnosti známo, že pan P. je na dané adrese nekontaktní, měl mu ustanovit opatrovníka dle § 32 odst. 2 písm. d) správního řádu nebo mu doručovat veřejnou vyhláškou dle § 25 odst. 1 téhož zákona. Ve druhém žalobním bodu se žalobce dovolával s odkazem na § 125e odst. 1 zákona o silničním provozu liberace s tím, že vynaložil veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení své právní povinnosti stanovené v jeho § 10 odst. 3 zabránil. Namítal také, že nebyl o možnosti liberovat poučen. Dále žalobce vytýkal orgánům veřejné správy zúčastněným na řízení, a to v části nazvané „Vady správního řízení“, že ve věci nebylo spolehlivě prokázáno, že rychlost byla změřena automatizovaným technickým prostředkem bez obsluhy, že měřený úsek probíhal v celé své délce zastavěným územím obce a zpochybnil rovněž zákonnost měření. Ve čtvrtém žalobním bodu žalobce namítal, že při měření rychlosti bylo porušeno ustanovení § 79a zákona o silničním provozu, neboť na něm nezákonně participoval soukromý objekt. V posledním žalobním bodu žalobce namítal protiústavnost skutkové podstaty daného správního deliktu.

V podrobnostech se krajský soud vrátí ke shora uvedeným žalobním bodům ještě dále, a to v souvislosti s jejich vypořádáním v části V. odůvodnění tohoto rozsudku. Ostatně obsah žaloby je účastníkům řízení znám a netřeba jej proto již jen z tohoto důvodu znovu opakovat.

source not found.

Žalobce navrhoval zrušit jak žalované rozhodnutí, tak i rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, jež mu předcházelo, a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

Obsah vyjádření žalovaného k žalobě byl velmi stručný, žalovaný pouze navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Jednání soudu

K jednání soudu dne 24. 10. 2017, ačkoliv jej požadovali, se žalobce ani jeho zástupce bez omluvy nedostavili, ač každému z nich bylo předvolání k jednání řádně doručeno. Pověřený pracovník žalovaného neshledal žádnou ze žalobních námitek důvodnou a setrval na jejím zamítnutí.

Krajský soud následně provedl důkazy, jejich provedení se po většinou domáhal žalobce v žalobě. Konstatoval obsah:

- příloh žaloby na čl. 9-10, konkrétně obrázků č. 1 až 6 pořízených žalobcem z územního plánu obce Malá Skála,
- veřejnoprávní smlouvy uzavřené mezi obcí Malá Skála a městem Turnov dne 27. 10. 2014,
- vyjádření Krajského ředitelství policie Libereckého kraje, územního odboru Jablonec nad Nisou, dopravního inspektorátu, ze dne 26. 1. 2015 k žádosti o určení úseku měření rychlosti dle § 79a zákona o silničním provozu,
- smlouvy o nájmu zařízení, o dílo a o poskytování služeb ze dne 1. 2. 2013 uzavřené mezi společností AŽD Praha, s. r. o., coby pronajímatelem a městem Turnov coby nájemcem, včetně dodatku č. 1 ze dne 25. 9. 2013 a dodatku č. 2 ze dne 14. 3. 2014 a včetně všech příloh této smlouvy,
- Stanoviska ministerstva dopravy ze dne 29. 5. 2013.

V. Skutková zjištění a právní závěry krajského soudu

Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“). Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného správního orgánu, přičemž rozsah jeho přezkumu byl vymezen žalobními body. Dospěl přitom k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.

A. Skutkový stav věci

Správní orgán I. stupně obdržel dne 15. 1. 2016 od Městské policie Turnov Oznámení o podezření ze spáchání přestupku nezjištěným řidičem motorového vozidla registrační značky ... dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, protože dne 14. 1. 2016 v 20:43 hodin jel na pozemní komunikaci I/10 v obci Malá Skála v úseku

source not found.

50°38'33,4272"N, 15°11'36,3420"E - 50°38'14,7752"N, 15°11'21,1007"E GPS, směr Turnov, rychlostí 63 km/h po odečtení tolerance měřicího zařízení 3 km/h.

Vzhledem k tomu, že nebyl zjištěn řidič vozidla, zaslal správní orgán dne 20. 1. 2016 žalobci coby provozovateli vozidla dle výpisu z karty vozidla výzvu podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu. Ten na výzvu nereagoval. Správní orgán se pokusil žalobce kontaktovat ještě Výzvou k podání vysvětlení dle § 60 zákona o přestupcích ze dne 6. 4. 2016.

V reakci na to bylo správnímu orgánu doručeno vyjádření zmocněnce žalobce, společnosti ODVOZ VOZU, s. r. o., s uvedením řidiče vozidla, kterým měl být pan D. P., nar. ..., bytem O. 41, P. 7.

V reakci na to správní orgán I. stupně vyzval jmenovaného k podání vysvětlení. Zásilka se však vrátila zpět s vyznačením, že D. P. je na uvedené adrese neznámý.

Z důvodů uvedených v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně správní orgán dne 24. 5. 2016 přestupek ze dne 14. 1. 2016 dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích odložil.

Téhož dne vydal Oznámení o zahájení správního řízení a o nařízení ústního jednání na den 15. 6. 2016.

Z tohoto jednání se žalobce prostřednictvím svého zmocněnce omluvil. K věci uvedl, že v předmětný čas uvedené vozidlo řídil shora označený D. P., který se v obci Malá Skála střetnul s protijedoucím vozidlem, které vybočilo ze směru. Oba řidiči v rámci možností danou situaci zvládli a po domluvě mezi sebou nevolali ani strážníky městské policie.

Při ústním jednání dne 15. 6. 2016 provedl správní orgán důkaz všemi listinami do té doby založenými do správního spisu, jak je patrné z obsahu Protokolu sepsaného o tomto ústním jednání.

Poté bylo vydáno prvoinstanční správní rozhodnutí, ve kterém byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu a byla mu uložena pokuta ve výši 1. 500 Kč.

Proti němu podal žalobce odvolání s jediným bodem, a to že správní orgán neměl zahajovat řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, ale měl zahájit přestupkové řízení s označeným řidičem vozidla D. P. O odvolání žalobce rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím, jak shora uvedeno.

B. Právní závěry

Pokud jde o právní posouzení věci, považuje na tomto místě krajský soud za vhodné připomenout, vzhledem ke způsobu formulace žalobních bodů, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům

source not found.

srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání, případně podání obsahujících námitky vymykající se rozumnému náhledu na věc, až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13).

Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry. Proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13, všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz) případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09, odstavec 4. odůvodnění, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10, odstavec 5. odůvodnění, usnesení ze dne 7. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 515/09, odstavec 6. odůvodnění, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, atd.). Tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval, že: „není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“ (srov. náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl, že: „Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznámá, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl NSS v rozsudku

source not found.

ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů:

„...přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námitky, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na nález Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.“

Dále platí, že samu okolnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práv. Právo na spravedlivý proces nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11, dostupné /stejně jako všechna v tomto rozsudku citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>).

Krajský soud dále předesílá, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47).

A nyní k jednotlivým žalobním bodům:

1. Nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku

Žalobce namítal, že správní orgán I. stupně spatřoval naplnění požadavků nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu v tom, že jím označenou osobu vyzval k podání vysvětlení písemností směřovanou na jím uvedenou adresu, přičemž ta se vrátila jako nedoručitelná s poznámkou, že její adresát je na ní neznámý. Dále vycházel ze zjištění, že „Udávaný řidič D. P. je zcela evidentně osobou, jíž se nedaří doručovat. Tato skutečnost je správnímu orgánu známa z jeho úřední činnosti. Ve spisové dokumentaci jsou založeny kopie vrácených poštovních zásilek adresovaných jmenovanému z případů vedených zdejším úřadem pod

source not found.

spisovými značkami OD/15/44602, OD/15/44603, OD/15/45088, OD/15/49096, OD/16/407, OD/16/12096. Ve všech těchto případech jako zástupce provozovatele vozidla figurovala společnost ODVOZ VOZU, s. r. o.“

Na rozdíl od správního orgánu má však žalobce provedené úkony směřované ke zjištění pachatele přestupku, respektive k navázání kontaktu s ním, za nedostatečné a závěr o jeho nekontaktnosti za předčasný.

Předně vyjádřil podiv nad tím, že správní orgán doručoval D. P. na adresu uvedenou žalobcem, přestože se dle jeho mínění nejedná o adresu jeho trvalého pobytu. Bylo tedy jeho povinností ji zjistit z centrální evidence obyvatel. Dle přesvědčení žalobce ale D. P. na uvedené adrese znám je.

Dále vytknul správnímu orgánu, že neřešil otázku spojení se s panem D. P. přímo s ním. Když nevedly k výsledku jím poskytnuté údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku dle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu.

Sám žalobce přitom zdůrazňoval, že v § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu uvedenou formulaci o možnosti sdělit „písemně údaje o totožnosti řidiče vozidla“ je nutné vykládat tak, že údajem o totožnosti osoby je mj. též adresa, na které lze určité osobě doručovat, nebo jiný „funkční“ kontakt na ni, neboť bez takového údaje nemůže označení řidiče provozovatelem vozidla vést k naplnění účelu citovaného zákonného ustanovení. Tedy k prověření, zda označený řidič skutečně údajný přestupek spáchal, které nelze bez kontaktování řidiče dost dobře provést.

Vzniklou situaci, kdy podle správního orgánu nevyplývala z podání žalobce adresa, na které by byl pan D. P. kontaktní, měl proto správní orgán řešit postupem podle § 37 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v platném znění. Jednalo se totiž o případ, kdy sdělení o totožnosti řidiče vozidla fakticky neobsahovalo náležitosti dle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu, bylo vadné, neboť nevedlo ke zjištění totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Dané podání tedy trpělo vadami pro nedostatek náležitostí, které měl správní orgán odstranit postupem dle § 37 odst. 3 správního řádu. Měl tedy žalobce, resp. jeho zmocněnce, vyzvat, aby tuto vadu odstranili. Nebyl by to přitom prý ani žádný problém, jak je uvedeno v bodu 18. žaloby, podle něhož:

„Zmocněnec žalobce by přitom tuto vadu (nedostupnost pana P. na uvedené adrese), pokud by mu byla známa, odstranil, neboť jeho zmocněnec stále disponoval telefonním číslem a e-mailem na pana P. (pokud pan P. skutečně změnil adresu), a mohl tedy případně zjistit aktuální adresu pana P., na které mu lze doručovat, nebo si s panem P. mohl domluvit schůzku a písemnosti od správního orgánu mu osobně doručit, případně by správnímu orgánu toliko poskytl telefonní číslo nebo e-mail na pana P. a další postup nechal na něm.“

Pokud by se správní orgán na zmocněnce žalobce obrátil, mohl mu nekontaktnost D. P. odůvodnit tím, že jmenovaný byl jeho zaměstnancem. Zmocněnec žalobce totiž poskytuje službu „drink and drive“, proto pan D. P. řídil vozidla různých provozovatelů.

source not found.

Protože správní orgán I. stupně uvedeným způsobem nepostupoval, neučinil podle žalobce nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Tím měl podle žalobce porušit zároveň základní zásady činnosti správních orgánů, mj. zásadu materiální pravdy, zásadu vyšetřovací, zásadu poučovací a zásadu součinnosti, neboť pokud správnímu orgánu bylo známo, že zmocněncem žalobce uváděná osoba je na sdělované adrese neznámá, měl o potížích s doručováním žalobce, resp. jeho zmocněnce, informovat ještě před vydáním rozhodnutí. Provozovatel vozidla se totiž může s označeným řidičem spojit i jiným způsobem, než pouze doručováním na adresu jeho pobytu.

Pokud správní orgán doručoval panu D. P. na žalobcem uvedenou adresu dlouhodobě neúspěšně, avšak setrval pouze u tohoto doručování, jednalo se dle žalobce o simulativní výkon veřejné moci, který nelze považovat za činění nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku.

Žalobce pokračoval s tím, že pokud bylo správnímu orgánu I. stupně z jeho úřední činnosti známo, že pan D. P. na dané adrese není kontaktní, tak mu měl ustanovit opatrovníka ve smyslu § 32 odst. 2 písm. d) správního řádu, nebo mu doručovat veřejnou vyhláškou dle § 25 odst. 1 téhož zákona. Podle něho totiž „Správní orgán ustanoví opatrovníka osobám neznámého pobytu nebo sídla a osobám, jimž se prokazatelně nedaří doručovat“. Rovněž podle § 25 odst. 1 správního řádu „Osobám neznámého pobytu nebo sídla a osobám, jimž se prokazatelně nedaří doručovat, jakož i osobám, které nejsou známy, a v dalších případech, které stanoví zákon, se doručuje veřejnou vyhláškou.“

Po projednání žaloby dospěl krajský soud k závěru, že námitka o neprovedení nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku, a tím i tvrzení o nesplnění podmínek pro zahájení řízení o správním deliktu se žalobcem ve smyslu § 125f odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu, je nedůvodná. Vycházel přitom z judikatury Nejvyššího správního soudu, konkrétně jeho rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, v němž je pod body 16 a násl. uvedeno k dané otázce toto:

„Podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu správní orgán projedná správní delikt provozovatele vozidla teprve tehdy, učinil-li nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě [§ 125f odst. 4 písm. a)], nebo řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno [§ 125f odst. 4 písm. b)]. Toto ustanovení vyjadřuje subsidiaritu odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla vůči odpovědnosti za přestupek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, čj. 1 As 131/2014 – 45). „*Přednost*“ odpovědnosti za přestupek je patrná i z § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu, podle kterého správní orgán poučí provozovatele, jehož vozidlem nezjištěný řidič spáchal přestupek, o možnosti sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku.

Při posuzování, zda správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nelze ztrácet ze zřetele smysl a účel úpravy správního deliktu provozovatele vozidla, kterým bylo postihnout tzv. problematiku osoby blízké. V případech překročení maximální povolené rychlosti naměřeného pomocí automatických radarů a v případech nesprávného parkování, správní orgány často jednoznačně zjistily spáchání přestupku, ale

source not found.

při zjišťování totožnosti pachatele byly odkázány na vysvětlení podané registrovaným provozovatelem vozidla. Pokud provozovatel odepřel podání vysvětlení s tím, že by jím vystavil potihu osobu blízkou (§ 60 odst. 1 věta za středníkem zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů), správní orgány se ocitly ve stavu důkazní nouze a věc odložily, protože při množství podobných dopravních přestupků bylo vyloučeno zjišťovat totožnost přestupců jinými způsoby. Cílem zavedení úpravy správního deliktu provozovatele vozidla bylo, aby zmíněná delikttní jednání nezůstala nepotrestána a aby za ně v případě nezjištění totožnosti pachatele odpovídal provozovatel vozidla, kterému byla § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu stanovena povinnost zajistit, aby při užití vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích (viz zápis z hlasování v Poslanecké sněmovně o návrhu novely zákona o silničním provozu vráceném Senátem ze dne 6. 9. 2011, dostupný na <http://www.psp.cz/eknih/2010/ps/stenprot/021schuz/s021045.htm>). Kasační soud se vyjádřil k účelu úpravy, jež byla do zákona o silničním provozu vložena novelou provedenou zákonem č. 297/2011 Sb., v rozsudku ze dne 11. 12. 2014, čj. 3 As 7/2014 – 21: *„Evidentním primárním úmyslem zákonodárce v právní úpravě správního deliktu dle ustanovení § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích je postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem resp. užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je zcela přiléhavé, pokud zákonodárce zvolil objektivní formu odpovědnosti samotného provozovatele vozidla, jenž je jako vlastník věci - nástroje spáchání protiprávnosti - z hlediska veřejného práva primární identifikovatelnou a konkrétní osobou.“*

Šlo by proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. Budou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit. Dobrý příklad poskytuje věc řešená Krajským soudem v Hradci Králové v rozsudku ze dne 28. 8. 2014, čj. 30 A 92/2013 – 27, kde provozovatelem vozidla byla autopůjčovna, která na základě výzvy poskytla správnímu orgánu údaje o subjektu, jenž měl v době spáchání přestupku vozidlo pronajaté, a přiložila příslušnou nájemní smlouvu; krajský soud uzavřel, že správní orgány měly vyvinout větší úsilí ke kontaktování označené obchodní společnosti a jejího jednatele, který dle sdělení provozovatele vozidlo osobně přebíral. Naopak pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, případně označí osobu, která odepře podání vysvětlení z důvodu podle § 60 odst. 1 věty za středníkem zákona o přestupcích (srov. citovaný rozsudek 3 As 7/2014 – 21), nebo dochází-li k řetězení označených osob (označený řidič označí dalšího řidiče atd.), je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt.“

V přezkoumávané věci žalobce sice označil k výzvě správního orgánu jako údajného řidiče pana D. P., nar. ..., O. 41, P. 7, avšak s touto osobou se nepodařilo správnímu orgánu navázat kontakt. Jmenovaný totiž nereagoval na jeho předvolání ze dne 28. 4. 2016

source not found.

k podání vysvětlení ve věci podezření ze spáchání daného přestupku. Tato písemnost byla doručována jmenovanému prostřednictvím provozovatele poštovních služeb, pan D. P si ji však nevyzvedl v úložní době a zásilka se vrátila správnímu orgánu s tím, že je adresát v místě neznámý (viz záznamy pošty na zásilce – doručence).

Právě na tuto nedbalost pana D. P. je přílehlavá právní věta vyvozená z nálezů Ústavního soudu ze dne 10. 2. 2015, sp. zn. II. ÚS 3694/13-2, podle níž: „Doručování správních rozhodnutí představuje způsob komunikace mezi správním orgánem a účastníkem správního řízení. Lze proto očekávat a koneckonců i požadovat, aby z jejich strany nedocházelo ke vzájemným obstrukcím. Ústavní soud neposkytne ochranu jednání takového účastníka řízení, které lze označit za značně účelové, případně (přinejmenším) za ledabylé, a porušující zásadu, podle níž je každý povinen dbát o vlastní práva.“

Navíc správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí odkázal na spisové značky jiných u něj vedených správních řízení ve věci správních deliktů, v nichž byl stejným zmocněncem provozovatele vozidla označen jako řidič jmenovaný D. P., a kdy se jemu zasílané písemnosti rovněž vrátily s tím, že je na uvedené adrese neznámý. Důkaz těmito vrácenými zásilkami provedl správní orgán v rámci nařízeného ústního jednání.

Další závažnou skutečností pro zahájení řízení o správním deliktu v dané věci je, že podle ustanovení § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích správní orgán věc odloží, jestliže nezjistí do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. Vzhledem k tomu, že správní orgán nezjistil v přezkoumávané věci do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti osobě, jež byla označena za řidiče vozidla, nezbylo, než věc ve smyslu citovaného ustanovení odložit. Stalo se tak opatřením správního orgánu - záznamem o odložení věci ze dne 24. 5. 2016, č. j. OD/16/1818. Jiný postup, než zahájení řízení o správním deliktu, již nebyl vzhledem k uvedenému možný.

Je tak možno zkonstatovat, že Městský úřad Turnov, odbor dopravní, se pokusil v souladu s příslušnými ustanoveními správního řádu o doručení uvedené písemnosti, kterou chtěl dle § 60 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v platném znění, vyzvat označenou osobu k podání vysvětlení ohledně dané delikttní věci, a to na adresu, kterou uvedl samotný žalobce (jeho zmocněnec). Podle krajského soudu tak učinil potřebné kroky ke zjištění pachatele přestupku podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu.

Za nadbytečný má krajský soud návrh žalobce, že když se nepodařilo správnímu orgánu navázat kontakt s jím označeným řidičem, tak že se měl obrátit na něho samotného. K tomu totiž jednak neměl správní orgán žádný zákonný důvod, a krom toho je přeci normální a logickou reakcí běžného občana, že na výzvu správního orgánu ke sdělení k osobě řidiče uvede hned svoji verzi a všechny indicie k ní. Co by tak mohl žalobce ještě nového k věci uvádět? Ostatně ani v žalobě v tomto směru nic neuvedl, kromě obecných proklamací.

Jak již ale bylo uvedeno výše, podle ustanovení § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích správní orgán věc odloží, jestliže nezjistí do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. Dozvěděl-

source not found.

li se proto správní orgán o spáchání daného přestupku dne 15. 1. 2016, musel zjistit skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti panu D. P. nejpozději do 60 dnů od tohoto data. K tomu však nedošlo, když žalobce na výzvu správního orgánu ze dne 20. 1. 2016 k zaplacení určené částky, kterou si převzal dne 30. 1. 2016, vůbec nereagoval. Na další výzvu správního orgánu k podání vysvětlení ze dne 6. 4. 2016 pak odpověděl prostřednictvím svého zmocněnce až dne 25. 4. 2016. Dlužno tak poznamenat, že to byl sám žalobce, který již jen svojí pasivitou zapříčinil marné uběhnutí zmíněné 60-ti denní lhůty. Krom toho uvedl správnímu orgánu takové údaje o řidiči předmětného vozidla, na jejichž základě neměl reálnou příležitost zjistit přestupce. Označil totiž za řidiče osobu, kterou nebylo možno úředně dohledat a ani jí doručovat úřední zásilky. Vzdor uplynutí uvedené 60-ti denní lhůty se správní orgán pokoušel označeného řidiče dále dohledat a kontaktovat jej. Dne 28. 4. 2016 mu zaslal výzvu k podání vysvětlení. Přesto zůstal pan D. P. nekontaktní. Po uplynutí zmíněné 60-ti denní lhůty přitom nebyl k něčemu podobnému, ani k dalšímu kontaktování samotného žalobce, prostor.

Třeba přitom zdůraznit, že ačkoliv žalobce tvrdil, že pan D. P. se zdržoval na adrese, kterou správnímu orgánu uvedl, a byl tam známý, žádné důkazy pro tato svá tvrzení krajskému soudu nepředestřel. Za takové situace však neexistovaly skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti konkrétní osobě (D. P.) a správní orgán I. stupně postupoval správně, když řízení o přestupku nezahájil a věc odložil.

Dále si je třeba uvědomit, že přestupkové řízení je řízením zahajovaným v převážné většině z úřední povinnosti, tak jako by tomu bylo ostatně i v daném případě. Než k takovému řízení ale správní orgán přistoupí, musí mít dostatečné indicie k závěru, že se konkrétní osoba mohla přestupkového jednání skutečně dopustit. Před vlastním zahájením přestupkového řízení tedy existuje určité období „zjišťovací“, v němž správní orgán sumarizuje a hodnotí dostupné podklady, jež by mohly k zahájení přestupkového řízení vést. Byť při nich může správní orgán provádět celou řadu úkonů, tak vzhledem k tomu, že ještě není vedeno vlastní přestupkové řízení, které je řízením správním, nevztahují se na ně ustanovení části druhé správního řádu, nazvané „Obecná ustanovení o správním řízení“. Tedy ani ustanovení § 25 odst. 1 správního řádu, které upravuje doručování úředních písemností veřejnou vyhláškou osobám neznámého pobytu a osobám, jimž se prokazatelně nedaří doručovat, jakož i osobám, které nejsou známy či ustanovení § 32 odst. 2 písm. d) téhož zákona, podle něhož správní orgán ustanoví opatrovníka osobám neznámého pobytu a sídla a osobám, jimž se prokazatelně nedaří doručovat. Vytýkal-li proto žalobce správnímu orgánu porušení těchto zákonných ustanovení v době, kdy žádné přestupkové řízení vedeno nebylo, mýlil se. Ostatně těžko si lze představit, co by v té době, kdy přestupkové řízení ještě nebylo vedeno, měl např. takový opatrovník za úkol. Při pojetí, z něhož žalobce vycházel, snad jedině přidat se k hledání údajného přestupce. I to svědčí o neopodstatněnosti uvedených námitek a jejich iracionalitě.

Totéž lze říci i o námitce, že pokud z podání žalobce nevyplývala kontaktní adresa pana D. P., tak že měl být tento nedostatek řešen postupem podle § 37 odst. 3 správního řádu. Rovněž tento institut je upraven v části druhé správního řádu, jejím oddílu 2, nazvaném „Úkony účastníků“, tedy je pro něj prostor v již zahájeném správním řízení. To nejen že nebylo vedeno (viz vpředu), ale žalobce v něm ani nemohl vystupovat jako jeho účastník, k jehož návrhu by mělo být vedeno. Vždyť žalobce se za přestupce neoznačil. O

source not found.

rozporuplnosti žaloby v tomto směru svědčí to, že na jedné straně žalobce tvrdí, že pan D. P. byl kontaktní a známý na uvedené adrese, ale již v dalších žalobních bodech se dovolává postupů (doručování veřejnou vyhláškou a ustanovení opatrovníka), jež nasvědčují pravému opaku.

Ke shora uvedenému krajský soud dodává, že správní orgán postupuje při výkonu své pravomoci (výkonu veřejné správy) v období před zahájením přestupkového řízení podle základních zásad činnosti správních orgánů uvedených v § 2 až § 8 správního řádu, případně podle jeho části čtvrté (viz § 177 správního řádu).

Krajský soud je vzhledem k uvedenému přesvědčen o tom, že správní orgán podnikl potřebné úkony ke zjištění pachatele přestupku, že další již nebyly třeba. Ad absurdum by totiž pod požadavek žalobce „podnikat veškeré možné kroky“ bylo možno zahrnout i vyhlášení celostátního pátrání, což by byl prostředek zjevně neadekvátní, zvláště pak za situace, kdy je znám provozovatel vozidla, vlastník nástroje spáchání protiprávního skutku.

2. Liberace

V tomto žalobním bodu žalobce předně namítl, že nebyl o možnosti liberovat dle § 125a nebo dle § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu správním orgánem poučen, v čemž spatřoval porušení § 4 odst. 2 správního řádu. K tomu krajský soud uvádí, že z žádného ustanovení správního řádu ani zákona o silničním provozu nevyplývá povinnost správního orgánu poučovat účastníka řízení o existenci liberačních důvodů. Námitka žalobce v tomto směru tedy nemůže obstát.

Obsahem této žalobní námítky bylo dále tvrzení žalobce, že v posuzované věci byl naplněn liberační důvod předvídaný ustanovením § 125e odst. 1 zákona o silničním provozu ve spojení s jeho § 125e odst. 5. Dle odst. 1 “Právnícká osoba za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila“. Dle odst. 5 „Na odpovědnost za jednání, k němuž došlo při podnikání fyzické osoby nebo v přímé souvislosti s ním, se vztahují ustanovení zákona o odpovědnosti a postihu právnícké osoby; obdobně to platí pro odpovědnost fyzické osoby za správní delikt podle § 125f.“

Žalobce je bezpochyby osobou fyzickou. Jakkoliv neprokázal, že by k předmětnému jednání došlo při podnikání jeho coby fyzické osoby.

Stejně tak následující tvrzení žalobce, že své vozidlo svěřil zaměstnanci svého zmocněnce v rámci výkonu jeho předmětu činnosti, který spočívá ve službě „drink and drive“, a že se zmocněnec žalobce v předmětné smlouvě příkazního typu žalobci zavázal, že zajistí, aby jeho zaměstnanec při plnění příkazu neporušil žádnou povinnost vyplývající ze zákona o silničním provozu, nebyla ze strany žalobce nikterak prokázána. Přestože sliboval, že danou smlouvu předloží u soudu coby důkaz, nestalo se tak, k jednání soudu se ani (bez omluvy) nedostavil.

source not found.

Ostatně i z hlediska jeho systematického zařazení je zřejmé, že citované ustanovení § 125e odst. 1 zakotvuje možnost zproštění se odpovědnosti za správní delikt dle předcházejícího ustanovení § 125d zákona o silničním provozu.

Pokud se však jedná o správní delikty provozovatele vozidla dle § 125f zákona o silničním provozu (tak jako v přezkoumávané věci), může se provozovatel vozidla (ať už osoba fyzická či právnická) odpovědnosti za správní delikt zprostit toliko v případech vymezených v odst. 5 této normy. Tedy pokud prokáže, že v době před porušením povinnosti řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích

- a) bylo vozidlo, jehož je provozovatelem, odcizeno nebo byla odcizena jeho tabulka s přidělenou státní poznávací značkou, nebo
- b) podal žádost o zápis změny provozovatele vozidla v registru vozidel.

Ani jeden z uvedených liberačních důvodů ovšem žalobcem tvrzen nebyl.

3. Vady správního řízení

Tento žalobní bod v sobě zahrnoval několik výtek ve vztahu k postupu správních orgánů.

a) V první řadě žalobce namítal, že správní orgány neozřejmily, jak dospěly k závěru, že použitý rychloměr je automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy ve smyslu § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu. V souvislosti s tím navrhl provést důkaz Návodem k obsluze předmětného rychloměru. Protože tento důkaz žalobce k dispozici nemá, vyzval krajský soud, aby si tento důkaz obstaral od žalovaného, případně od výrobce.

Předně nutno zmínit, že není přesným tvrzením, že by se správní orgán I. stupně problematikou silničního rychloměru použitého v daném případě vůbec nezabýval. Na str. 3 jeho rozhodnutí konstatoval, že porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy – silničního rychloměru Měřič úsekové rychlosti MUR-07, v. č. MUR008/2013, výrobce AŽD Praha, s. r. o., Česká republika. Dále konstatoval, že rychloměr byl ověřen Českým metrologickým institutem vystavením „Ověřovacího listu“ č. 8012-OL-70210-15 s dobou platnosti od 28. 7. 2015 do 26. 7. 2016.

Přestože je krajský soud toho názoru, že již jen na základě tohoto důkazů lze dojít ke spolehlivému závěru, že v daném případě použitý rychloměr MUR-07 fungoval při měření rychlosti vozidla žalobce jako automatizovaný technický prostředek bez obsluhy, doplnil v tomto směru dokazování provedené správními orgány ve smyslu § 77 s. ř. s. A to jednak Stanoviskem ministerstva dopravy ze dne 29. 5. 2013, dále veřejnoprávní smlouvou uzavřenou mezi obcí Malá Skála a městem Turnov dne 27. 10. 2014, vyjádřením Krajského ředitelství policie Libereckého kraje, územního odboru Jablonec nad Nisou, dopravního inspektorátu, ze dne 26. 1. 2015 k žádosti o určení úseku měření rychlosti dle § 79a zákona o silničním provozu a smlouvou o nájmu zařízení, o dílo a o poskytování služeb ze dne 1.

source not found.

2. 2013 uzavřenou mezi společnostmi AŽD Praha, s. r. o., coby pronajímatelem a městem Turnov coby nájemcem, včetně dodatku č. 1 ze dne 25. 9. 2013 a dodatku č. 2 ze dne 14. 3. 2014 a včetně všech příloh této smlouvy.

Pokud se jedná o pojem „automatizovaný technický prostředek bez obsluhy“, pak ten zakotvuje ustanovení § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, podle něhož právnická nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídá, pokud porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. Blíže však tento pojem nedefinuje.

Krajský soud proto neshledává závadným, pokud je při výkladu tohoto neurčitého právního pojmu používán interní akt ústředního orgánu státní správy pro danou oblast. V daném případě tedy shora zmíněné stanovisko Ministerstva dopravy ze dne 29. 5. 2013, v němž je tento pojem vykládán a jsou v něm vymezena jeho definiční kritéria.

Ministerstvo dopravy ve stanovisku k determinaci automatizovaného technického prostředku bez obsluhy uvádí:

„Předně to jsou především (až na výjimky) technické prostředky trvale instalované, projektované a zabudované v určeném prostoru. Dovětek „používaného bez obsluhy“ je nezbytné chápat tak, že vlastní spuštění nebo spánkový režim zařízení je činěn automaticky či dálkovým nebo manuálním způsobem, avšak jakákoliv průběžná či operativní obsluha takového zařízení je v daném čase a místě vyloučena, a do vlastního výběru měřených vozidel nikterak nezasahuje.“ Za rozhodující podmínku pro statut daného rychloměru jako automatizovaného technického prostředku bez obsluhy je považována „skutečnost, že po uvedení měřicího zařízení do činnosti, vyhodnocuje toto měřicí zařízení rychlost jízdy všech vozidel (popř. vozidel, jejichž řidiči překročili hodnotu sledované rychlosti jízdy).“ Za další nezbytnou podmínku se považuje „skutečnost, že identita skutečného řidiče není v daný okamžik zjištělná, jinými slovy, že v daném místě a čase není organizováno kontrolní stanoviště, kde by mohlo být kontrolované vozidlo zastaveno a jeho řidič zjištěn.“

Krajský soud se s těmito definičními kritérii plně ztotožňuje, neboť podstatu pojmu „automatizovaný technický prostředek bez obsluhy“ dle jeho názoru přilehavě vystihují.

Že v daném případě použitý rychloměr MUR-07 fungoval při měření rychlosti vozidla žalobce jako automatizovaný technický prostředek bez obsluhy je zřejmé například z přílohy smlouvy o nájmu zařízení, o dílo a o poskytování služeb ze dne 1. 2. 2013 uzavřené mezi společnostmi AŽD Praha, s. r. o., coby pronajímatelem a městem Turnov coby nájemcem, nazvané „Technické a funkční požadavky najatých zařízení a SW aplikace“, v níž v bodě „Popis systému“ je daný rychloměr definován jako „zařízení pro automatické měření úsekové rychlosti vozidel v místě svého nasazení. Jedná se o stabilní, automatický, úsekový rychloměr....“

Skutečnost, že předmětný rychloměr naplňuje shora vymezené definiční znaky automatizovaného technického prostředku bez obsluhy, je pak zřejmá rovněž z obsahu dalších z příloh uvedené smlouvy, např. z „Protokolu o technické zkoušce“ (viz např. bod

source not found.

1.1. – Určení měřidla nebo bod 1.2. – Princip měření rychlosti), nebo ze Schválení Ministerstva dopravy ze dne 16. 9. 2011. Obsahy všech těchto důkazů nepovažuje krajský soud za potřebné v plném rozsahu opisovat, v podrobnostech na ně proto odkazuje. Stejně tak jako na čl. I. a II. veřejnoprávní smlouvy uzavřené mezi obcí Malá Skála a městem Turnov dne 27. 10. 2014 a na obsah vyjádření Krajského ředitelství policie Libereckého kraje, územního odboru Jablonec nad Nisou, dopravního inspektorátu, ze dne 26. 1. 2015 k žádosti o určení úseku měření rychlosti dle § 79a zákona o silničním provozu.

Všechny tyto důkazy závěr, že rychlost vozidla žalobce byla v daném případě změřena za pomoci automatizovaného technického prostředku bez obsluhy, prokazují.

Uvedené žalobní výtce tedy krajský soud přisvědčit nemohl.

b) Žalobce dále považuje rozhodnutí správního orgánu I. stupně za nepřezkoumatelné, neboť správní orgán neuvedl, odkud a jakým způsobem čerpal informace o tom, že se měřený úsek nachází v zastavěném území obce Malá Skála, že je skutečně dlouhý, jak předepisuje ověřovací list, že první a druhý rychloměr byl stále na místě dle ověřovacího listu, že je na pozemní komunikaci označen bílým vodorovným značením a že se nachází mezi dopravními značkami č. IS 12a „Obec“ a č. IS 12b „Konec obce“. Nevysvětlil také, ve významu jakého zákona pojem „zastavěné území“ chápe. V souvislosti s tím žalobce odkázal na § 2 písm. cc) zákona o silničním provozu a na § 2 odst. 1 písm. d) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“). Dle něho správní orgány pochybily, pokud neprovedly dokazování, z něhož by vyplývalo, že celý měřený úsek probíhal zastavěným územím ve smyslu stavebního zákona (např. předložením kopie územního plánu). Pokud by tomu tak totiž nebylo, neplatil by po celém měřeném úseku rychlostní limit 50 km/h.

Žalobce dále uvedl, že provedl vlastní šetření za pomoci snímků z územního plánu obce Malá Skála a za pomoci GPS souřadnic, jehož výsledkem bylo zjištění, že měřený úsek procházel dvěma „zelenými plochami“, tedy mimo zastavěné území obce ve smyslu stavebně právních předpisů. V těchto úsecích, které tvoří minimálně 22 % délky měřeného úseku, tedy byla povolena rychlost 90 km/h.

Totéž žalobce namítnul stran umístění příslušného dopravního značení na začátku a konci obce Malá Skála. Ani to nebylo nijak prokazováno a závěr o něm je tak nepřezkoumatelný. Z obsahu správního spisu také nevyplývá (a správní orgány toto vůbec nezjišťovaly), kde měřený úsek začínal a končil.

K tomu krajský soud uvádí následující. Jednání nezjištěného řidiče vozidla provozovatele ze dne 14. 1. 2016 je přestupkem dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, tedy překročením nejvyšší dovolené rychlosti v obci o méně než 20 km.h⁻¹ nebo mimo obec o méně než 30 km.h⁻¹. Jedná se tedy o přestupek spáchaný v obci, nikoliv překročením nejvyšší dovolené rychlosti v zastavěném území. Dle § 2 písm. cc) zákona o silničním provozu je obec zastavěným územím, jehož začátek a konec je na pozemní komunikaci označen příslušnými dopravními značkami; na účelových komunikacích se značky neosazují.

source not found.

Pro naplnění skutkové podstaty žalobci vytýkanému deliktu je tedy relevantní, zda se měřený úsek nachází v obci ve smyslu zákona o silničním provozu, nikoliv zda celý měřený úsek probíhal zastavěným územím v kontextu namítaného stavebního zákona, případně zákona o ochraně zemědělského půdního fondu apod. Aplikace stavebního zákona, resp. územního plánu obce za účelem vymezení pojmu „zastavěné území obce“, jak se toho dožadoval žalobce, tak není na místě, neboť předpisy stavebního práva na danou problematiku vůbec nedopadají. Shora citované důkazy předložené ohledně této problematiky žalobcem coby přílohy žaloby a provedené soudem při jednání, tak nejsou pro posouzení dané otázky vůbec relevantní.

Že se měřený úsek skutečně nachází na silnici č. I/10 v obci Malá Skála mezi dopravními značkami „Obec“ a „Konec obce“, vyplývá nejen z přesné specifikace tohoto úseku ve správních rozhodnutích, ale také z důkazů provedených správním orgánem, a sice z oznámení o přestupku, z fotodokumentace, z veřejnoprávní smlouvy uzavřené mezi obcí Malá Skála a městem Turnov dne 27. 10. 2014 a z obsahu vyjádření Krajského ředitelství policie Libereckého kraje, územního odboru Jablonec nad Nisou, dopravního inspektorátu, ze dne 26. 1. 2015 k žádosti o určení úseku měření rychlosti dle § 79a zákona o silničním provozu.

Žalobce vytýká správním orgánům, že nezjišťovaly umístění dopravního značení na začátku a konci obce Malá Skála, stejně jako kde měřený úsek začínal a končil. Toto tvrzení není jednak pravdivé, protože jak už uzavřel krajský soud shora, z citovaných důkazů má ve shodě se závěry správních orgánů za spolehlivě prokázané, že se měřený úsek nacházel na území obce ve smyslu § 2 písm. cc) zákona o silničním provozu. Tyto skutečnosti navíc žalobce nijak nevyvrátil a ani se o to ve správním řízení nesnažil, neboť takové námitky v něm vůbec nevznely. V přezkumném soudním řízení sice předložil shora již citované důkazy, které však jeho tvrzení v tomto směru způsobilé prokázat nejsou. Žalobcova tvrzená obava z toho, zda skutečně celý měřený úsek probíhal územím obce, tedy zda po celé délce měřeného úseku platil rychlostní limit 50 km/h, tak není v žalobě podložena jediným relevantním důkazem. Žalobce nejen nedokazuje, ale ani netvrdí jediný relevantní moment, který by byl způsobilý závěry správních orgánů ohledně této problematiky zpochybnit. Žalobcovo tvrzení je tak v tomto směru pouze ničím nepodloženou hypotézou.

c) V další námitce žalobce zapochyboval o tom, zda provedené měření rychlosti bylo provedeno v souladu se zákonem, tedy zda Městská policie Turnov vykonávala měření rychlosti v součinnosti s Policií České republiky a zda měřený úsek byl Policií České republiky pro měření rychlosti schválen. Nebylo dle něho rovněž prokázáno, zda Městská policie Turnov měla oprávnění vykonávat veřejnou moc dle § 79a zákona o silničním provozu na území obce Malá Skála. Neboť ve správním řízení nebyla prokazována existence veřejnoprávní smlouvy dle § 3a odst. 1 zákona o obecní policii uzavřená mezi městem Turnov a obcí Malá Skála.

Z důkazů, které krajský soud provedl při jednání dne 24. 10. 2017, plyne nepochybně, že žádná ze shora uvedených obav žalobce není důvodná.

source not found.

Jak je zřejmé z obsahu vyjádření Krajského ředitelství policie Libereckého kraje, územního odboru Jablonec nad Nisou, dopravního inspektorátu, ze dne 26. 1. 2015 k žádosti o určení úseku měření rychlosti dle § 79a zákona o silničním provozu, Policie České republiky udělila souhlas dle § 79 a zákona o silničním provozu s instalováním stacionárních úsekových měřičů rychlosti na silnici I/10 v celém průtahu obcí Malá Skála v obou směrech a to až do 1. 2. 2018.

Dne 27. 10. 2014 pak byla uzavřena veřejnoprávní smlouva mezi obcí Malá Skála a městem Turnov, na jejímž základě jsou orgány města Turnov oprávněny vykonávat ve správním obvodu obce malá Skála přenesenou působnost na úseku agendy přestupků.

Jak již uvedl krajský soud shora, v podrobnostech odkazuje na úplné znění obou listin, jejichž provedení coby důkazů se žalobce domáhal, neboť nepovažuje za nutné je citovat v úplnosti. Tyto důkazy důvodnost uvedené žalobní námitky spolehlivě vyvracejí.

4. Soukromý vlastník rychloměru

Stejně jako smlouva o nájmu zařízení, o dílo a o poskytování služeb ze dne 1. 2. 2013 uzavřená mezi společností AŽD Praha, s. r. o., coby pronajímatelem a městem Turnov coby nájemcem, včetně dodatku č. 1 ze dne 25. 9. 2013 a dodatku č. 2 ze dne 14. 3. 2014, vyvrací obavu žalobce, že není zřejmá míra a kvalita participace výrobce a vlastníka použitého rychloměru, společnosti AŽD Praha, s. r. o., na měření rychlosti v obci Malá Skála, tedy zda byl v daném případě respektován § 79a zákona o silničním provozu či nikoliv.

Dle citovaného zákonného ustanovení je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií.

Z obsahu shora uvedené smlouvy je zřejmé, že žalobcovy obavy, že by na měření rychlosti v obci Malá Skála fakticky participoval soukromý vlastník rychloměru, jsou liché. Krajský soud opět nehodlá citovat celé znění citované smlouvy čítající několik stran, konkrétně proto poukazuje zejména na její článek V. - Předmět smlouvy, kdy např. z jeho bodu 7. je zřejmé, že pronajímatel rychloměru nemůže žádným způsobem zasahovat do procesu získávání důkazů, aby celý proces získávání důkazů byl zcela pod kontrolou městské policie. Z obsahu smlouvy plyne, že vlastník rychloměru do vlastního měření rychlosti a do obstarání důkazů s tím spojených nemá možnost zasahovat, že tento proces je zcela v působnosti městské policie a že tedy na tomto procesu nikterak neparticipuje.

Ani tuto námitku tedy krajský soud neshledal důvodnou.

5. Protiústavnost

V posledním ze žalobních bodů žalobce namítal, že ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je v rozporu s Ústavou, ústavními principy a základními právy. Ani tuto námitku neshledal krajský soud odůvodněnou.

source not found.

Souladem ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu s ústavním pořádkem se totiž již opakovaně zabýval i Nejvyšší správní soud, např. v rozsudku ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016-40. Dospěl v něm k závěru, že toto ustanovení, resp. § 125f citovaného zákona, o odpovědnosti provozovatele vozidla, založené na objektivní odpovědnosti s možností liberace, za správní delikt spočívající v nezajištění, „aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem“ (např. za nedovolenou rychlost či neoprávněné zastavení nebo stání), není v rozporu s čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, resp. s čl. 39 a čl. 40 Listiny základních práv a svobod, konkrétně s ústavní garancí principu presumpce nevinny, práva nevypovídat a nebyt nucen k sebeobviňování (v podrobnostech krajský soud odkazuje na zmíněný rozsudek).

Krajský soud tyto závěry plně akceptuje. Zároveň dodává, že Ústavním soudem již byla posuzována ústavnost § 125f zákona o silničním provozu, který na citovaný § 10 odst. 3 navazuje (ustanovení § 125f odst. 1 doslovně opakuje skutkovou podstatu § 10 odst. 3), a to v souvislosti s návrhem na jeho zrušení. Ústavní soud tento návrh usnesením ze dne 22. 12. 2015, sp. zn. I. ÚS 508/15, odmítl s tím, že právní závěr o spáchání správního deliktu provozovatelem vozidla (stěžovatelem) a o uložení pokuty podle zákona o silničním provozu nevybočuje z ústavních kautel.

Vzhledem k uvedeným judikatorním závěrům má krajský soud za to, že ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu v testu ústavnosti ob stojí.

Pro úplnost krajský soud dodává s odkazem na vše shora uvedené, že dle jeho názoru a přesvědčení dospěl ke shora uvedeným závěrům na základě spolehlivě zjištěného skutkového i právního stavu věci. Sám provedl při jednání i některé důkazy, jichž se žalobce v žalobě dovolával, ale při jednání soudu je k dispozici neměl a soud si je tak musel opatřit sám (Návod k použití rychloměru SYDO Traffic Velocity). Závěrem jednání soudu zástupce sdělil, že nemá žádné další návrhy na doplnění dokazování, dal pouze soudu do úvahy účastnický výsledek žalobce. S ohledem na shora uvedené ale k provedení tohoto důkazu krajský soud nepřistoupil, protože tento důkaz by byl pro zjištění skutkového a právního stavu věci zcela nadbytečný a na shora uvedených závěrech krajského osudu by tak nebyl způsobilý ničeho změnit.

Krajský soud proto shrnuje, že žádná z žalobních námitek není důvodná, napadené rozhodnutí a jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu I. stupně jsou správná a zákonná, a krajský soud tak musel žalobu jako nedůvodnou zamítnout ve smyslu ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s.

VI. Náklady řízení

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a z obsahu správního spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad běžnou úřední činnost vznikly.

source not found.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 24. října 2017

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
R. V.